

«Με τη Βασιλεία του Θεού συμβαίνει ό,τι με τον άνθρωπο που σπέρνει το σπόρο στη γη: κοιμάται τη νύχτα και ξυπνάει την ημέρα κι ο σπόρος φυτρώνει και μεγαλώνει, με τρόπο που ο ίδιος δεν ξέρει». (Μκ 4, 26-27)

Η Βασιλεία του Θεού βρίσκεται στο επίκεντρο του μηνύματος του Ιησού, των καλών ειδήσεων που επιδιώκει να μεταδώσει το Ευαγγέλιο του Μάρκου. Εδώ, αναγγέλλεται με μια σύντομη παραβολή, με την εικόνα του σπόρου που, αφού φυτευτεί, απελευθερώνει τη ζωτική του δύναμη και καρποφορεί.

Τι σημαίνει όμως η Βασιλεία του Θεού για εμάς σήμερα; Τι κοινό έχει με την προσωπική και συλλογική μας ιστορία, που αιωρείται διαρκώς μεταξύ προσδοκιών και απογοητεύσεων; Αν έχει ήδη σπαρθεί, γιατί δεν βλέπουμε τους καρπούς της ειρήνης, της ασφάλειας και της ευτυχίας;

«Με τη Βασιλεία του Θεού συμβαίνει ό,τι με τον άνθρωπο που σπέρνει το σπόρο στη γη: κοιμάται τη νύχτα και ξυπνάει την ημέρα κι ο σπόρος φυτρώνει και μεγαλώνει, με τρόπο που ο ίδιος δεν ξέρει».

Αυτός ο Λόγος μας μεταδίδει την απόλυτη εμπιστοσύνη του ίδιου του Ιησού στο σχέδιο του Θεού για την ανθρωπότητα: «[...] Για τον Ιησού που ήρθε στη γη, για τη νίκη του, αυτή η Βασιλεία είναι ήδη παρούσα στον κόσμο και η εκπλήρωσή της, που θα φέρει το τέλος της ιστορίας, είναι ήδη διασφαλισμένη. Η Εκκλησία είναι η κοινότητα εκείνων που πιστεύουν σε αυτή τη Βασιλεία και σ' αυτήν βρίσκεται η αρχή της».

Σε όλους εκείνους που την δέχονται, αναθέτει το έργο της προετοιμασίας του εδάφους για να κάνει δεκτό το δώρο του Θεού και να κρατήσει ζωντανή την ελπίδα στην αγάπη του.

«Στην πραγματικότητα, καμία ανθρώπινη προσπάθεια, κανένας ασκητισμός, καμία μελέτη ή διανοητική έρευνα δεν μπορεί να σε βάλει στη Βασιλεία του Θεού. Είναι ο ίδιος ο Θεός που έρχεται σε συνάντησή σου, που αποκαλύπτεται με το φως του ή σε αγγίζει με τη χάρη του. Και δεν υπάρχει κανένα προσόν για το οποίο μπορείτε να καυχηθείτε ή στο οποίο μπορείτε να βασιστείτε για να είστε άξιοι ενός τέτοιου δώρου από τον Θεό. Η βασιλεία σας προσφέρεται δωρεάν».

«Με τη Βασιλεία του Θεού συμβαίνει ό,τι με τον άνθρωπο που σπέρνει το σπόρο στη γη: κοιμάται τη νύχτα και ξυπνάει την ημέρα κι ο σπόρος φυτρώνει και μεγαλώνει, με τρόπο που ο ίδιος δεν ξέρει».

Σπέρνουμε τον σπόρο: δεν τον κρατάμε για τον εαυτό μας, αλλά τον σπέρνουμε με γενναιοδωρία και εμπιστοσύνη. «Τη νύχτα και την ημέρα» η βασιλεία αναπτύσσεται σιωπηλά, ακόμη και μέσα στα σκοτάδια της νύχτας μας.

Μπορούμε επίσης να ζητάμε κάθε μέρα: «ελθέτω η βασιλεία σου».

Η σπορά δεν απαιτεί την συνεχή εργασία και τον έλεγχο του γεωργού, αλλά μάλλον χρειάζεται να περιμένει υπομονετικά τη φύση να κάνει αυτό που πρέπει.

Αυτός ο Λόγος της Ζωής μας κάνει δεκτικούς της εμπιστοσύνης στη δύναμη της αγάπης που φέρνει καρπούς στην κατάλληλη εποχή. Μας διδάσκει την τέχνη να συνοδεύουμε υπομονετικά αυτό που μπορεί να αναπτυχθεί από μόνο του, χωρίς να ανησυχούμε για τα αποτελέσματα. Μας κάνει ελεύθερους να δεχτούμε τον άλλο στην παρούσα στιγμή, εκτιμώντας τις δυνατότητές του και με σεβασμό στο δικό του ρυθμό.

«Ένα μήνα πριν από το γάμο, ο γιος μας μας τηλεφώνησε, θορυβημένος, για να μας πει ότι η φίλη του είχε αρχίσει να παίρνει ξανά ναρκωτικά. Μας ζήτησε τη συμβουλή μας για το τι να κάνει. Δεν είναι εύκολο να απαντήσουμε. Θα μπορούσαμε να εκμεταλλευτούμε την κατάσταση για να τον πείσουμε να την εγκαταλείψει, αλλά αυτό δεν φαίνεται να είναι η σωστή λύση. Του προτείναμε λοιπόν να ακούσει προσεκτικά στην καρδιά του [. . .] Ακολούθησε μια μακρά σιωπή από τη μεριά του: «Νομίζω ότι μπορώ να αγαπήσω λίγο περισσότερο». Μετά το γάμο, κατάφεραν να βρουν ένα εξαιρετικό κέντρο φροντίδας με εξωτερική υποστήριξη. Πέρασαν δεκατέσσερις ολόκληροι μήνες, κατά τη διάρκεια των οποίων κατάφερε να τηρήσει τη δέσμευσή της «όχι άλλα ναρκωτικά». Ο δρόμος είναι μακρύς για όλους, αλλά η ευαγγελική αγάπη που προσπαθούμε να έχουμε μεταξύ μας - ακόμη και με δάκρυα - μας δίνει τη δύναμη να αγαπάμε τον γιο μας σε αυτή την ιδιαίτερη κατάσταση. Μια αγάπη που μπορεί να τον βοηθάει κι εκείνον να μαθαίνει πώς να αγαπά τη γυναίκα του».

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής